

8 MICRORELATS DE POR

Els microrelats són narracions literàries que tenen com a peculiaritat la seva brevetat. Així, aquestes històries de ficció s'expliquen amb molt poques paraules, però tenen una estructura narrativa: una presentació, una part central i un final. A més cal afegir que el títol, en un relat curt, és important. Tot i que els recursos lingüístics són mínims, el text ha de ser entenedor i si sorprèn el lector, encara millor.

D'altra banda, la por és, segons l'Institut d'Estudis Catalans, un torbament de l'ànim, especialment sobtós i fort, en presència d'un perill real o imaginari.

Jugant amb aquests dos elements, la Biblioteca Central d'Igualada organitza, al voltant de Tots Sants i des de l'any 2011, el concurs de microrelats de por «Uuh!», nom que ja suggereix una sensació d'ensurt o de por, segons el to que se li doni. Durant aquests vuit anys s'han presentat molts microrelats a concurs i ara volem recordar els que han estat reconeguts amb el primer premi, fins a la data d'avui. Són vuit històries de por de menys de 500 caràcters, totes ben diferents, i és que la por pot tenir molts matisos: intriga, misteri, fantasia, emoció..., fins i tot hi ha qui dona un toc d'humor al seu relat.

M. TERESA MIRET I SOLÉ

ORIGEN (2011)

Mentre dormia va notar una fiblada a un costat, un dolor agut que li esquinçava el ventre. Va incorporar-se: la sang rajava sense fre i tacava el jaç.

El botxí li havia obert un trau a l'abdomen i, atrafegat, furgava l'interior. Fent alçaprem amb el ganivet, va arrencar una víscera sangonosa. No, no era cap víscera, ho va veure amb els ulls entelats pel dolor: era una costella! Prement la ferida per estroncar la sagnada, va preguntar a l'estrany: «I què en faràs d'aquesta costella?». L'altre ja agafava fil i agulla, i va remugar amb desgana: «El d'allà dalt se n'ha empecat una. Ja t'ho trobaràs!».

Jordi Masó Rahola (Granollers, 1967)

L'AMAGATALL DE L'HORROR (2012)

És negra nit quan surto de l'edifici. La deliberació del Jurat s'ha allargat molt. M'apresso per arribar al cotxe esgarrifada pel record de les imatges i els testimonis. L'horror s'amaga en les esclatxes de la quotidianitat. Les meves passes ressonen amb estrèpit en un carrer que no queda de pas; he aparcat en un infern d'ombres.

Gairebé m'agafo el turmell tancant la porta. Però per fi trec l'aire. Voldria fer fora també la por. Aviat seré a casa. Arrenco. Tic-tic-tic... El calfred és inevitable; un pilot taronja m'avisava que algú no s'ha cordat el cinturó en el seient de darrere...

Mireia Rubio Molín (Igualada, 1972)

MÀRTIRS DE LA PÀTRIA (2013)

Així que la fulla esmolada del ganivet penetrà l'interior de la seva carn, va tenir clar que era una de les escollides i que acabaria llençada al caliu de la foguera en un ritus de tardor, envoltada de guspises, agonitzant damunt les brases i compartint desgràcia amb les seves germanes la vigília de Tots Sants.

Just abans que s'esberlés per l'escalfor del foc, tot maleint la seva sort d'haver nascut castanya, va tenir esma d'un últim pensament: «Si celebressin Halloween això no ens passaria!» Però el sentit patriòtic i el goig del deure acomplert l'ajudaren a morir amb abnegada resignació.

Joan Vila i Garcia (Igualada, 1962)

POR (2014)

Un frec a la cara em treu del meu son profund. Obro els ulls, una claror enlluernadora no em deixa veure res. De sobte, una mà immensa amb ungles llargues i vermelles se m'apropa. Una cara enorme s'abalança sobre meu, en surten uns sons intel·ligibles: brrru, brrru... Tot seguit, aquest ésser gran i estrofolari esclafeix en una rialla esgarrifosa, mentre amb la manassa m'aferra el pit. Mort de por, noto una mullena entre les cames. M'he pixat! M'abandono a la meua sort, entre plors i sanglots. Quan ja tot sembla perdut, sento la veu de la mare. Em posa el xumet a la boca i torno a agafar el son.

Maria Assumpció Piquer i Vila (Manresa, 1959)

MAL TRAGO (2015)

Una aranya el segueix dia i nit. És grossa com un puny, tota negra. El mira amb un somriure burleta. Per deixar de veure-la, ha de beure. Si beu prou, se'n va. Però avui té por. La tempesta de neu l'ha aïllat al cul del món. S'ha fet fosc i l'ampolla és buida. Una taca negra avança per la neu, s'enfila al cotxe i en traspasa el vidre amb un fibló transparent com un broc de vidre. De la punta comencen a rajar milers d'aranyes minúscules, que li entren a raig fet per la boca. «Quin mal trago», pensa. I perd el seny.

Josep Sampere i Martí (Igualada, 1963)

DE RES (2016)

Amb mi no has de tenir por de res. O sigui que llegeix lent, hi ha coses que no sé fer amb pressa. Igualment, vull jugar amb tu (llegeix leeeeeent):

has tancat bé la finestra?
has tancat la porta amb clau?
Bé
perquè
no
he
entrat
per
aquí
Amb mi no has de tenir por de res.

Luca Leonardi Carabetta (Montevideo, 1993)

CONDEMNAT! (2017)

Ha passat la nit en vetlla. El cel clareja quan comença a vestir-se amb mans tremoloses. Té les hores comptades. Quan li posen el nus al coll li costa empassar. Al patíbul tots els ulls estan clavats en ell, expectants. El botxí, sever, li fa un sermó insofrible. Que no el facin patir més! La por el paralitza, no pot respirar, però l'àngel al seu costat el mira i somriu. Ha arribat el moment. Vençut per la crua realitat, fent el cor fort, accepta el seu destí i amb un fil de veu exclama: —Sí, vull!

Ivan Bonache Cuadrado (Santpedor, 1978)

L'ENEMIC (2018)

El tinc a menys de dos pams, els ulls enrogits no paren de mirar-me i jo el vigilo constantment. Va mal afaitat, malgirbat i bruteja. No m'agrada la seva actitud i suposo que el desgrat és mutu. Em tremolen les cames i suo mentre ell segueix amenaçant i superbiós, desafiador i fatxenda. Compto els segons, respiro i espero. No trigarà a actuar. He de ser més ràpid i avançar-m'hi. És més fort i més jove, però ara no s'espera el meu atac. Colpejo el seu cap amb el meu i mentre em trec del front els trossos de mirall, comprovo que ha desaparegut esporuguit i que he tornat a guanyar la batalla.

Toni Llana i López (Igualada, 1963)